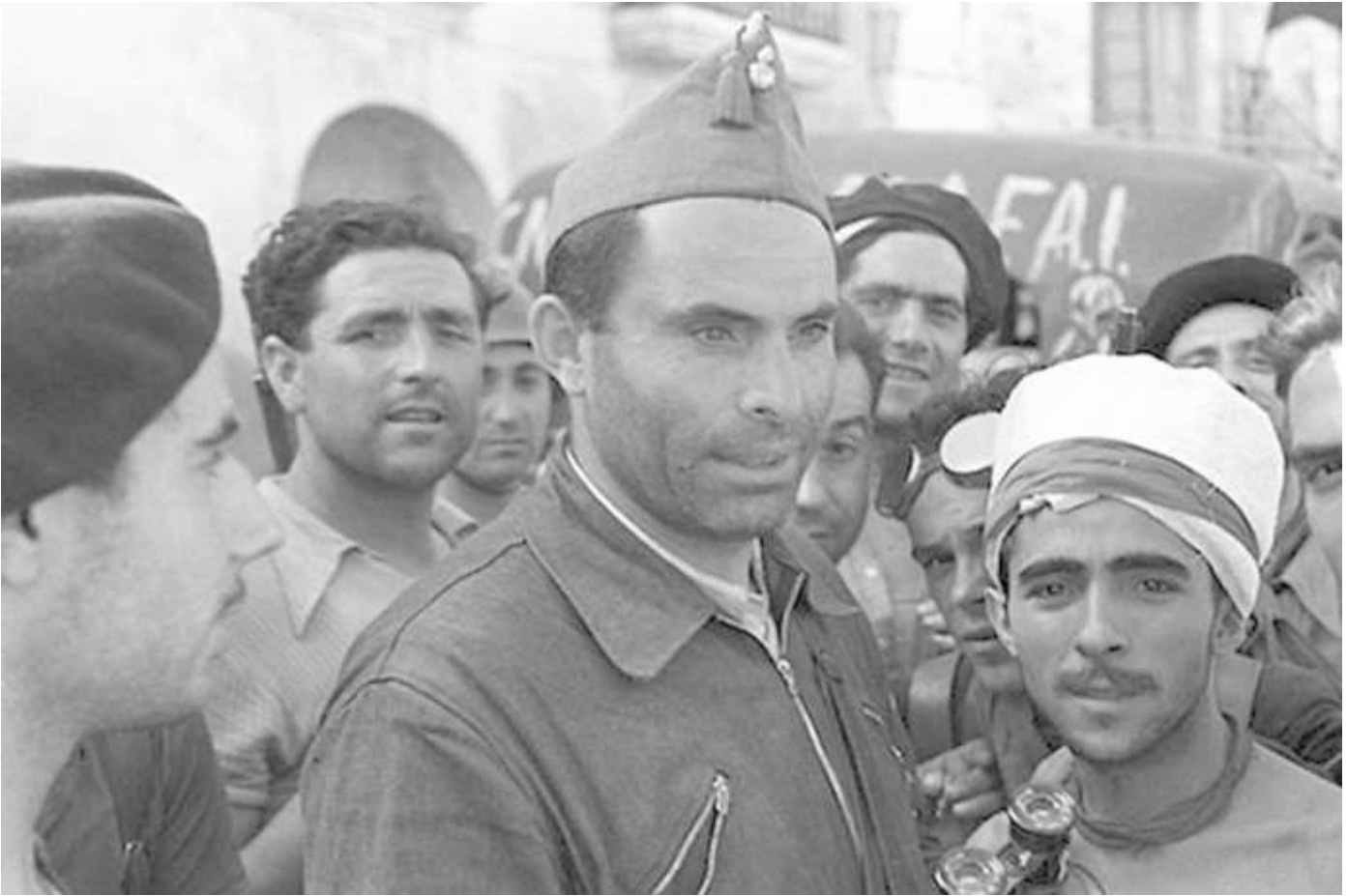

Buenaventura Durruti (1896 – 1936)

Ο Μπουεναβεντούρα Ντουρρούτι γεννήθηκε στις 14 Ιουλίου του 1896 στο Λεόν, μια ορεινή περιοχή στην κεντρική βόρεια Ισπανία. Ο πατέρας του ήταν εργάτης των σιδηρόδρομων και χαρακτήριζε τον εαυτό του ως ελευθεριακό σοσιαλιστή.

Ο Μπουεναβεντούρα παράτησε το σχολείο στα 14 του χρόνια και πήγε να εργαστεί ως μαθητευόμενος μηχανικός στον σιδηροδρομικό σταθμό του Λεόν, το 1917 η Γενική ένωση εργατών (U.G.T) κήρυξε απεργία των εργατών σιδηρόδρομων του βορρά. Ο Ντουρρούτι έπαιξε ενεργό ρόλο σε αυτή την απεργία, η οποία μετατράπηκε σε γενική απεργία όταν η κυβέρνηση αρνήθηκε να αποδεχθεί τους όρους της συμφωνίας στην οποία κατέληξαν οι εργοδότες και η Ένωση. Η γενική απεργία κράτησε τρεις μέρες και συντριβή από το Στράτο, απολογισμός ήταν 70 νεκροί, 500 τραυματίες και επιπλέον 2000 εργάτες που φυλακίστηκαν από την κυβέρνηση. Η κτηνωδία του Ισπανικού κράτους είχε ένα βαθύ και διαρκή αντίκτυπο πάνω στον νεαρό Ντουρρούτι.

Από τα τέλη του 1917 έως τις αρχές του 1920, ο Ντουρρούτι εργάστηκε στο Παρίσι ως μηχανικός. Στη συνέχεια, αποφάσισε να επιστρέψει στην Ισπανία και έτσι πήγε στο Σαν Σεμπασιτιάν, λίγο μετά τα σύνορα Εκεί, ήρθε σε επαφή με την τοπική αναρχική ομάδα. Λίγο μετά, ο Μπουενακάζα, τότε πρόεδρος της πρόσφατα δημιουργημένης Εθνικής Συνομοσπονδίας Εργασίας (C.N.T) που ελεγχόταν από τους αναρχικούς, τον έπεισε να πάει στη Βαρκελώνη όπου το αναρχικό κίνημα, καθώς επίσης και το συνδικαλιστικό, υφίστατο μια κτηνώδη καταστολή, ενώ τα περισσότερα μέλη του ήταν στη φυλακή ή είχαν εκτελεστεί. Για ένα διάστημα, υπήρχε σημαντική αναταραχή στη Βαρκελώνη και σε ολόκληρη την Καταλονία.

Τον Φλεβάρη του 1919, οι εργάτες ενός μεγάλου εργοστασίου ηλεκτρικών ειδών κατέβηκαν σε απεργία, σε ένδειξη συμπαράστασης προς επτά συναδέλφους τους που είχαν απολυθεί για πολιτικούς λόγους και για να ζητήσουν αύξηση του μισθού ορισμένων κατηγοριών εργατών του εργοστασίου αυτού. Η απεργία ήταν καλά οργανωμένη, κάτι που αποτελούσε μια σημαντική επίδειξη δύναμης της C.N.T. Ο Άγγλος διευθυντής ήταν έτοιμος να συμβιβαστεί -ιδιαίτερα,

επειδή οι μισθοί σ' αυτό το εργοστάσιο ήταν κάτω του μέσου- όμως, κατόπιν συμβουλής του τοπικού Στρατηγού-διοικητή, άλλαξε γνώμη και αρνήθηκε να συζητήσει με το Συνδικάτο για την επανάληψη της εργασίας. Επιπλέον, ο Στρατηγός φυλάκισε τα ανώτερα στελέχη της CNT και κήρυξε στρατιωτικό νόμο, μολονότι, η απεργία ήταν απολύτως ειρηνική και "νόμιμη". Μετά την άρνηση των αρχών της Βαρκελώνης ν' αφήσουν ελεύθερους τους οργανωτές, ξεκίνησε μια γενική απεργία στην ευρύτερη περιοχή της Βαρκελώνης, η οποία διήρκεσε δεκαπέντε ημέρες και στην οποία πήραν μέρος πάνω από 100.000 εργάτες.

Η κρατική τρομοκρατία εναντίον των εργατών της C.N.T και του αναρχικού κινήματος, έφθασε στο αποκορύφωμα της. Οδηγούμενοι στην απόγνωση εξαιτίας της ακραίας καταστολής, αναρχικοί όπως ο Ντουρρούτι και ο φίλος του Ασκάσο, αρτεργάτης από την Καταλονία, ανταπάντησαν στην βία με βία, στη δολοφονία με δολοφονία. Μεταξύ 1919 και 1922, σχεδόν κάθε γνωστός αναρχικός ή συνδικαλιστής είτε δολοφονήθηκε από πιστολερός που είχε προσλάβει η ομοσπονδία εργοδοτών, είτε σκοτώθηκε ενώ "προσπαθούσε να δραπετεύσει" από την φυλακή. Ένας από τους πιο δημοφιλείς αναρχικούς της χώρας, ο πρόεδρος της C.N.T Σαλβαδόρ Σεγκυί δολοφονήθηκε από έναν οπλισμένο αστυνομικό.

Το κύριο όργανο υλοποίησης της καταστολής και της τρομοκρατίας, που ξεκίνησε το 1920, ήταν η κυβέρνηση του Ντάτο. Ο Ασκάσο και ο Ντουρρούτι αποφάσισαν να τον δολοφονήσουν. Ο Ντάτο πράγματι δολοφονήθηκε στη Μαδρίτη, το 1921, απ' ότι λέγεται από αναρχικούς -όχι όμως από τον Ασκάσο ή τον Ντουρρούτι.

Ωστόσο το 1923 ο Ασκάσο και ο Ντουρρούτι θα δολοφονήσουν τον καρδινάλιο της Σαραγόσας που υποστήριζε και οικονομικά την καταστολή των αναρχικών και της C.N.T.

Αργότερα ο Ασκάσο και ο Ντουρρούτι θα αναγκαστούν να φύγουν στο εξωτερικό για να γλιτώσουν την καταστολή της δικτατορίας του Πρίμο ντε Ριβέρα.

Ο Ντουρρούτι στο εξωτερικό.

Ο Ασκάσο και ο Ντουρρούτι, πήγαν αρχικά στην Αργεντινή, όπου μεγάλος αριθμός εργατών τους υποδέχθηκε με φοβερό ενθουσιασμό. Ωστόσο, σχεδόν αμέσως, η αστυνομία άρχισε να τους κυνηγά. Αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την Αργεντινή. Οι Ισπανικές αρχές είχαν προφανώς προειδοποιήσει όλες τις κυβερνήσεις της Νότιας και Κεντρικής Αμερικής. Σε ολόκληρη την Λατινική Αμερική, ο Ασκάσο και ο Ντουρρούτι δεν βρήκαν ούτε στιγμή ησυχία. Συχνά πεινασμένοι, κατέφυγαν κυνηγημένοι πρώτα στη Χιλή και υστέρτα στην Ουρουγουάη και το Μεξικό. Η κυβέρνηση της Αργεντινής τους καταδίκασε σε θάνατο σαν αναρχικούς ταραχοποιούς. Πράγματι, ακόμα και ο σταλινικός έμμισθος κονδυλοφόρος Ιλία Έρεμπουργκ σχολίασε αργότερα με στόμφο ότι τέσσερα καπιταλιστικά κράτη είχαν καταδικάσει σε θάνατο τον Ντουρρούτι.

Ενώ ο Ντουρρούτι βρισκόταν ακόμη στη Νότιο Αμερική, πολλοί αναρχικοί αγωνιστές συγκεντρώθηκαν στη Γαλλία και, σύμφωνα με τον Τόμας αποφάσισαν να πραγματοποιήσουν περιστασιακές επιδρομές στην Ισπανία περνώντας παράνομα τα σύνορα. Αυτή η δραστηριότητα, είχε φυσικά την υποστήριξη των Γάλλων αναρχικών. Συνακόλουθα, ο Ασκάσο και ο Ντουρρούτι αποφάσισαν να πάνε στη Γαλλία, καθώς, εκτός των άλλων, ο Ντουρρούτι γνώριζε το Παρίσι καλά. Εγκαταστάθηκαν στο Παρίσι και Ο Ντουρρούτι άνοιξε ένα βιβλιοπωλείο. Σ' αυτή την πόλη θα συναντούσε για πρώτη φορά τον Νέστορα Μάχνο.

Λίγους μήνες αργότερα, το 1924, ο διαβόητος αρχιαντιδραστικός Βασιλιάς της Ισπανίας Αλφόνσος XIII, επισκέφθηκε το Παρίσι. Ο Ασκάσο και ο Ντουρρούτι επιχείρησαν να τον δολοφονήσουν αλλά δεν τα κατάφεραν και τελικά συνελήφθησαν. Παρέμειναν και οι δυο στη φυλακή για ένα χρόνο. Όταν πλησίαζε η αποφυλάκιση τους, η Αργεντινή ζήτησε την έκδοση τους προκειμένου να εκτελεστεί η θανατική ποινή στην οποία είχαν καταδικαστεί. Ωστόσο, το Γαλλικό αναρχικό κίνημα άρχισε μια τεράστια ελευθεριακή εκστρατεία υπέρ αυτών και κατάφερε να απορριφθεί η αίτηση των αρχών της Αργεντινής, Τελικά, στις 19 Ιούλη 1925 αποφυλακίστηκαν, αλλά τους δόθηκε προθεσμία δυο εβδομάδων για να εγκαταλείψουν την χώρα. Το Βέλγιο και το Λουξεμβούργο τους αρνήθηκαν την χορήγηση πολιτικού ασύλου και έτσι, πήγαν στην Γερμανία, όπου εκείνη την εποχή βρισκόταν στην εξουσία μια Σοσιαλδημοκρατική (Εργατική) κυβέρνηση. Όμως και οι Σοσιαλδημοκράτες αρνήθηκαν να τους επιτρέψουν την είσοδο στη χώρα.

Στη συνέχεια, ο Ντουρρουτί και ο Ασκάσο επέστρεψαν παράνομα στην Γαλλία, Για μια ακόμα φορά έζησαν κρυμμένοι στο Παρίσι. Λεν ήταν όμως Ευχαριστημένοι, καθώς η ζωή τους εξαρτιόταν από τη βοήθεια και την αλληλεγγύη των Γάλλων συντρόφων τους. Ήθελαν να εργαστούν και να κερδίσουν τα προς το ζην. Έτσι, αποφάσισαν να πάνε στη Λυών. Εκεί, βρήκαν και οι δυο δουλειά, αλλά σύντομα εντοπίστηκαν απ' την αστυνομία, γιο να συλληφθούν και στη συνέχεια να καταδικαστούν σε εξάμηνη φυλάκιση. Αφού εξέτισαν την ποινή τους, έζησαν ξανά παράνομα, για ένα διάστημα, στο Βέλγιο. Το 1927, ο Ντουρρουτί πήγε στο Βερολίνο όπου έμεινε στο σπίτι του γνωστού Γερμανού αναρχικού Αουγκουστίν Σοϋχου. Αλλά οι Γερμανοί δεν σκόπευαν να τον αφήσουν να παραμείνει εκεί. Τελικά όμως η στάση της Βελγικής κυβέρνησης μεταστράφηκε. Η Βελγική αστυνομία χορήγησε άδεια παραμονής, τόσο στον Ασκάσο όσο και στον Ντουρρουτί,

Κατά τη διάρκεια όλης αυτής της περιπλάνησης από χώρα σε χώρα, ο Ντουρρουτί πήρε μέρος σε διάφορες αναρχικές δραστηριότητες και διατήρησε στενή επαφή με πολλούς συντρόφους του στην ίδια την Ισπανία. Επιπλέον, κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, οι Σοβιετικές αρχές, αντιλαμβανόμενες την ενδεχόμενη επιρροή που θα ασκούσε, αργότερα, ο Ντουρρουτί στην Ισπανία, πρόσφεραν άσυλο στην ΕΣΣΔ, τόσο σ' αυτόν όσο και στον Ασκάσο. Εκείνοι όμως αρνήθηκαν να συμβιβαστούν με την ιδέα ότι θα πήγαιναν στη Ρωσία. Ο Μάχνο, αν όχι κάποιος άλλος, θα πρέπει να τους είχε προειδοποιήσει να μην αποδεχθούν την Κομμουνιστική "φιλοξενία".

Η πτώση της Μοναρχίας.

Τον Ιούλη του 1927, σε μια μυστική συνάντηση στη Βαλένθια, αναρχικοί αντιπρόσωποι από ολόκληρη την Ισπανία, συνενώθηκαν για να ιδρύσουν την Αναρχική Ομοσπονδία Ιβηρικής (F.A.I) προκειμένου να συντονίσουν τις προσπάθειες και τη δράση των διαφόρων αναρχικών ομάδων ολόκληρης της χώρας. Μετά την πτώση της Ισπανικής μοναρχίας, τον Ιούλη του 1931, ο Ασκάσο και ο Ντουρρουτί επέστρεψαν στην Ισπανία. Μετά την άφιξη τους εκεί ανακάλυψαν ότι ορισμένοι "ηγέτες" της CNT είχαν γίνει υπερβολικά ρεφορμιστές κατά την περίοδο της Δικτατορίας, ενώ η F.A.I και η πλειοψηφία των μελών της βάσης και αγωνιστών της CNT, παρέμεναν πιστές στις αναρχικές τους αρχές. Το Μάη, ένα ετερόκλητο συνονθύλευμα φιλελευθέρων ρεπουμπλικάνων, ριζοσπαστών και "σοσιαλιστών" επέστρεψε στο Κοινοβούλιο. Ο Ανχέλ Πεσάνια, ένας ρεφορμιστής ηγέτης, υποστήριξε ότι η CNT έπρεπε να στηρίξει την Ρεπουμπλικανική κυβέρνηση. Ο Ντουρρουτί διαφώνησε και σύντομα, αυτός, η FAI και η πλειοψηφία των μελών της CNT αποδείχθηκε ότι είχαν δίκιο.

Τον Ιούλη, διεξήχθη στη Μαδρίτη ένα συνέδριο της CNT που είχε ως στόχο την αναδιοργάνωση του κινήματος και την προετοιμασία των μελλοντικών αγώνων. Σχεδόν αμέσως, ακολούθησε μια απεργία των οικοδόμων στη Βαρκελώνη, κατά τη διάρκεια της οποίας πολλοί απεργοί σκοτώθηκαν από τη Φρουρά Εφόδου. Στη συνέχεια, οι υπάλληλοι του Τηλεφωνικού Κέντρου κατέβηκαν σε απεργία, αλλά η διεύθυνση κήρυξε αποκλεισμό.

Μια βδομάδα αργότερα, μια απεργία στη Σεβίλλη είχε ως αποτέλεσμα τη δολοφονία 30 απεργών και τον τραυματισμό άλλων 300 από τον στρατό. Επίσης, άλλοι 3 εργάτες σκοτώθηκαν απ' τους στρατιωτικούς στο Σαν Σεμπασιάν.

Η ελεγχόμενη από τους "σοσιαλιστές" UGT μολονότι δεν υποστήριζε τους αγώνες των εργατών ενάντια στους εργοδότες και το κράτος, άρχισε να χάνει την επιρροή της, ενώ η πρόσφατα οργανωμένη CNT γινόταν όλο και πιο ισχυρή.

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, αρκετοί ακτιβιστές της FAI, συμπεριλαμβανομένων των Ασκάσο και Ντουρρουτί, έκαναν επιδρομές σε τράπεζες, προκειμένου να συγκεντρώσουν χρήματα για τους εργάτες και το κίνημα. Η περίφημη επίθεση του Ντουρρουτί στην Τράπεζα της Ισπανίας, στη Χιχόν, έχει μείνει αξέχαστη. Ωστόσο, αυτός ποτέ δεν κράτησε ούτε μια δεκάρα για τον εαυτό του. Ο Ντουρρουτί έχει τώρα παντρευτεί και η σύζυγος του περιμένει παιδί.

Τον Γενάρη του 1932, η Καταλάνικη Ομοσπονδία της FAI, που είχε τώρα υιοθετήσει τον Ελευθεριακό Κομμουνισμό, μαζί με το νέο, αριστερό Κομμουνιστικό Κόμμα (Εργατικό Κόμμα Μαρξιστικής Ενοποίησης-POUM) οργάνωσαν μια εξέγερση σ' ολόκληρη την Καταλονία. Όμως ο στρατός κατέστειλε σύντομη την εξέγερση και περίπου 120 γνωστοί αναρχικοί και αριστεροί συνελήφθησαν και εκτοπίστηκαν στην Ισπανική Γουϊνέα, άνευ δίκης. Ο Ασκάσο και ο Ντουρρουτί ήταν μεταξύ αυτών.

Μετά την επιστροφή του στην Ισπανία, ο Ντουρρούτι πέρασε μια κατά κάποιον τρόπο ήρεμη περίοδο. Φαίνεται ότι προσπάθησε να τακτοποιήσει τη ζωή του, όμως μεταξύ 1933 και 1935, τα δυο "μαύρα χρόνια" όπως τα ονόμασαν, η αντιδραστική ρεπουμπλικανική κυβέρνηση των Λερου-Ρόμπλες, έκανε τον Ντουρρούτι στόχο συνεχών διώξεων. Η αστυνομία τον κυνηγούσε συνεχώς. Για κάποιο διάστημα, εργάστηκε σε εργοστάσιο της Βαρκελώνης και εντάχθηκε στο Συνδικάτο των Εργατών Υφαντουργίας. Έκανε ομιλίες σε δημόσιες συγκεντρώσεις και συμμετείχε στο οργανωτικό έργο του Συνδικάτου και του αναρχικού κινήματος γενικότερα. Όμως, η αστυνομία τον συλλάμβανε ξανά και ξανά, θέτοντας τον υπό κράτηση χωρίς να έχει καμιά κατηγορία εναντίον του.

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, η Ισπανία βρισκόταν σε μια σχεδόν χαοτική κατάσταση και τον Οκτώβρη του 1934, ξέσπασαν εξεγέρσεις στη Βαρκελώνη, την Μαδρίτη και τις Αστουρίες. Επικεφαλής αυτών των Εξεγέρσεων ήταν κυρίως Καταλανοί εθνικιστές, τους οποίους υποστήριζαν οι «σοσιαλιστές» και το αριθμητικά ασήμαντο Κομμουνιστικό Κόμμα.

Αν εξαιρέσουμε τις Αστουρίες οι εξεγέρσεις αυτές δεν ήταν καλά οργανωμένες. Η CNT και η F.A.I δεν έπαιξαν ενεργό ρόλο παρά μόνο στις Αστουρίες. Επιπλέον, πολλοί εργάτες επιτέθηκαν στον παλιό τους εχθρό, την καθολική Εκκλησία και τα μοναστήρια και μερικές εκκλησίες πυρπολήθηκαν λέγεται ότι βιάστηκαν μερικές καλόγριες και καταστράφηκε η Επισκοπή και μεγάλο μέρος του Πανεπιστημίου του Οβιέδο. Μερικοί μοναχοί που ήταν μισητοί εκτελέστηκαν, όμως η κυβέρνηση κάλεσε τον στρατηγό Φράνκο ο να καταστείλει την εξέγερση και τα αντίποινα που επακολούθησαν ήταν φοβερά. Ο στρατός σκότωσε 1300 εργάτες, που οι περισσότεροι ήταν εργάτες ορυχείων και τραυμάτισε άλλους 3000.

Κατά τη διάρκεια του Οκτώβρη και του Νοέμβρη του 1934, άρχισε να μορφοποιείται ένα ενεργοποιείται ένα τυπικό φασιστικό κόμμα. Ονομάστηκε Φάλαγγα και μέλη του ήταν κυρίως δυσαρεστημένοι νεαροί γόνοι πλούσιων οικογενειών. Η πηγή χρηματοδότησης του ήταν επιχειρηματίες και μέλη της αριστοκρατίας.

Αυτήν ήταν η κατάσταση της Ισπανίας το 1936, πριν από την ανταρσία των στρατηγών, την επανάσταση και τον συνακόλουθο εμφύλιο πόλεμο. Στα μέσα του Ιούλη, ο Ντουρρούτι εισήχθη σ' ένα νοσοκομείο για να κάνει εγχείρηση κήλης.

Η Επανάσταση και ο Εμφύλιος Πόλεμος

Τον Φλεβάρη του 1936 ήρθε στην εξουσία μια κυβέρνηση Λαϊκού Μετώπου αποτελούμενη από ρεπουμπλικάνους και σοσιαλιστές, κάθε είδους. Στην κυβέρνηση δεν υπήρχαν κομμουνιστές ή φιλοκομμουνιστες.

Πράγματι, οι σταλινικοί είχαν κερδίσει μονό 14 έδρες από το σύνολο των 470 εδρών και ο αριθμός των μελών τους ήταν ίσως κάτω από 3000 ή περίπου το ένα δέκατο του αντίστοιχου αριθμού μελών της F.A.I.

Στις 11 Ιούλη, μια ομάδα φαλαγγιτών κατέλαβε τον ραδιοφωνικό σταθμό της Βαλένθια και μετέδωσε μια ανακοίνωση που ανέφερε: "Εδώ ράδιο Βαλένθια! Η Ισπανική Φάλαγγα κατέλαβε τον ραδιοφωνικό σταθμό με τη δύναμη των όπλων, αύριο θα συμβεί το ίδιο στους ραδιοφωνικούς σταθμούς ολόκληρης της Ισπανίας¹". Αυτό δεν ήταν παρά η αρχή. Στις 5μ.μ. της 17ης Ιούλη, ο στρατηγός Φράνκο ανέλαβε την ηγεσία των Μαυριτανών και των ανδρών της Λεγεώνας των Ξένων στο Ισπανικό Μαρόκο και εξέδωσε μια διακήρυξη προς τον στρατό και το έθνος κάνοντας έκκληση να συνταχθούν στο πλευρό του για την εγκαθίδρυση ενός αυταρχικού κράτους στην Ισπανία. Τις επόμενες 3 μέρες τάχθηκαν υπέρ του φασισμού και οι 50 στρατιωτικές φρουρές, με την υποστήριξη της Φάλαγγας, της πλειοψηφίας των γαιοκτημόνων, της αριστοκρατίας, των μεγαλοαστών και, φυσικά, της Καθολικής Εκκλησίας (που και η ίδια ήταν υπερβολικά πλούσια).

Στη Βαρκελώνη, η στρατιωτική ανταρσία ξέσπασε στις 19 Ιούλη. Ο Ντουρρούτι, ο οποίος δεν είχε ακόμα αναρρώσει από την εγχείρηση, ακούγοντας για την ανταρσία έφυγε αμέσως από το νοσοκομείο και ενώθηκε με τους εργάτες στα οδοφράγματα. Κατά τη διάρκεια της νύχτας της 19ς Ιούλη, τόσο οι αναρχικοί όσο και οι "τροτσκιστές" απαλλοτρίωσαν τουφεκιά και δυναμίτες. Επίσης, άρπαξαν όσο οχήματα μπόρεσαν να βρουν. Στις 20 Ιούλη, ο Ασκάσο και ο Ντουρρούτι πήραν μέρος σε μια επίθεση αναρχικών στον στρατώνα Αταρανθάρας.

Οι φιλοφασιστικές δυνάμεις, μετά από μια σφοδρή και παρατεταμένη ανταλλαγή πυρών, παραδόθηκαν όχι νωρίτερα από τις 1:30μ.μ. Ο φίλος και σύντροφος του Ντουρρούτι, Ασκάσο, σκοτώθηκε κατά τη διάρκεια αυτής της μάχης. Μετά την επίθεση στον στρατώνα, οι αναρχικοί εργάτες επιτέθηκαν στο ξενοδοχείο Κόλον. Η πολιορκία διήρκεσε 36 ώρες κατά τη διάρκεια της οποίας, ακόμα και το τελευταίο παράθυρο του ξενοδοχείου έκρυβε ένα τουφέκι ή ένα πολυβόλο, που ξέρναγαν σφαίρες ενάντια σε εκατοντάδες σχεδόν άοπλους εργάτες, που βρίσκονταν στους γύρω δρόμους. Ο Ντουρρούτι ήταν απ' τους πρώτους που μπήκαν στο κτίριο. Το βράδυ της 20ης Ιούλη, η ανταρσία στη Βαρκελώνη είχε συντριβεί εντελώς, όχι όμως και σε όλα τα μέρη της Ισπανίας.

Την επόμενη μέρα, ο Γκαρθία Ολιβέρ και ο Ντουρρούτι επισκέφθηκαν τον πρόεδρο Κομπάνους. "Αυτοί οι αξιοθαύμαστοι άνθρωποι της βίας" λέει ο Χίου Τόμας, "στάθηκαν μπροστά στον Κομπάνους με το τουφέκι ανάμεσα στη γόνατα τους, με τα ρούχα σκονισμένα ακόμα απ' τον αγώνα και την καρδιά συντετριμμένη απ' το θάνατο του Ασκάσο". Ο Κομπάνους έκανε τότε μια πολύ έντεχνη, τυπικά πολιτικάντικη ομιλία, παραδεχόμενος ότι η CNT και οι αναρχικοί δεν είχαν ποτέ "την μεταχείριση που τους άξιζε". αλλά οι αναρχικοί ήταν τώρα "κύριοι της πόλης". Τους έκανε έκκληση να τον αποδεχθούν ως ηγέτη της Καταλάνικης κυβέρνησης Ο Γκαρθία Ολιβέρ ενέδωσε στην κολακεία. Έγινε ο πρώτος (και πιστεύουμε ο τελευταίος) αναρχικός υπουργός Δικαιοσύνης παγκοσμίως! Ο Ντουρρούτι όμως είχε πολύ σημαντικότερα πράγματα να κάνει.

Οι Καταλάνοι εργάτες οργάνωσαν μια "Αντιφασιστική Επιτροπή Πολιτοφυλακής", η οποία αποτελείτο από αντιπροσώπους της CNT, της FAI, τις UGT, του ΡΟΥΜ και μερικών ρεπουμπλικανικών ομάδων. Η επιτροπή αυτή, συμφωνά με τον Χίου Τόμας, ήταν η αληθινή "κυβέρνηση" της Βαρκελώνης και, στην πραγματικότητα, ολόκληρης της Καταλωνίας. Μια βδομάδα αργότερα, η επιτροπή ανέθεσε στον Ντουρρούτι να οργανώσει μια αντιφασιστική πολιτοφυλακή, η οποία έγινε γνωστή ως "Ταξιαρχία Ντουρρούτι".

Η Αραγωνία και ο Αναρχισμός

Στις 23 Ιούλη, δύο ταξιαρχίες έφυγαν από την Βαρκελώνη για να απελευθερώσουν τη θαραγόθα, στο μέτωπο της Αραγωνίας. Η πρώτη ταξιαρχία αποτελείτο σχεδόν αποκλειστικά από αναρχικούς πολιτοφύλακες και αριθμούσε πάνω από 1000 άντρες. Η δύναμη της αυξήθηκε σύντομα, φθάνοντας τους 8000-10000 άντρες. Ήταν ως τότε η μεγαλύτερη και ισχυρότερη μονάδα του αντιφασιστικού στρατοπέδου. Ήταν όλοι εθελοντές και στην πλειοψηφία τους αναρχικοί, φιλοαναρχικοί και μέλη της CNT.

Στις αρχές του Αυγούστου, η Ταξιαρχία Ντουρρούτι βρισκόταν σε απόσταση αναπνοής από την θαραγόθα. Όμως, κάποιος συνταγματάρχης διοικητής της Φρουράς του Μπαρμπάστρο και τώρα "επίσημος", αλλά μάλλον χωρίς συγκεκριμένες αρμοδιότητες διοικητής των δημοκρατικών δυνάμεων στο μέτωπο της Αραγωνίας έπεισε τον Ντουρρούτι να σταματήσει την προέλαση της ταξιαρχίας του, διότι υπήρχε κίνδυνος ν' αποκοπεί απ' τις άλλες ταξιαρχίες. Ο Ντουρρούτι συμφώνησε, αλλά αργότερα επανέλαβε την επίθεση εναντίον της πόλης. Κατά τη διάρκεια της επίθεσης ο Καθεδρικός Ναός έγινε παρανάλωμα του πυρός. Ο Ντουρρούτι δεν έκρυβε τους σκοπούς του. Πράγματι, φέρεται ότι έκανε το εξής σχόλιο σ' ένα Ρώσο δημοσιογράφο, λίγο πριν αρχίσει η επίθεση εναντίον της πόλης. "Είναι πιθανό να επιζήσουν μόνο 100 από εμάς, αλλά με αυτούς αυτούς τους 100 θα μπορούμε στη θαραγόθα, θα πλήξουμε το φασισμό και θα ανακηρύξουμε τον ελευθεριακό κομμουνισμό, θα είμαι ο πρώτος που θα μπει. Θα ανακηρύξουμε την ελεύθερη κομμούνια. Δεν θα υποταχθούμε, ούτε στην Μαδρίτη, ούτε στη Βαρκελώνη, ούτε στον Αθάνια, ούτε στον Κομπάνους... θα δείξουμε σε σας τους μπολσεβίκους, πώς γίνεται μια επανάσταση".

Η θαραγόθα κατελήφθη και η Αραγωνία απαλλάχτηκε από τον φασιστικό έλεγχο. Επιπλέον, με τα λόγια του Χιούιστον. "ο Ντουρρούτι έθεσε τις βάσεις ΓΙΑ την μεγάλη προέλαση στην Αραγωνία, που σταθεροποίησε το μέτωπο και διασφάλισε τις επαναστατικές αγροτικές κολεκτίβες, από τις οποίες Εξαρτάται η τροφοδοσία της Καταλονίας".

{.....}

ΜΑΔΡΙΤΗ ΤΟ ΤΕΛΟΣ

Στις αρχές Νοέμβρη του 1936, οι τέσσερις στρατιές του φράνκο, που αποτελούνταν κυρίως από Μαυριτανούς και άντρες της Λεγεώνας των Ξένων, επιτέθηκαν εναντίον της Μαδρίτης. Η μάχη άρχισε στις 8 Νοέμβρη. Επρόκειτο βασικά

για μια σύγκρουση ανάμεσα σ' ένα καλά εξοπλισμένο στρατό, που υποστηριζόταν από Γερμανικά και Ιταλικά βομβαρδιστικά και μια πενιχρά εξοπλισμένη μάζα εργατών των πόλεων. Με το μέρος των δημοκρατικών πολεμούσαν και πολλές γυναίκες. Στη Μαδρίτη, επιπλέον, οι κομμουνιστές ήταν σχετικά ισχυρότεροι και καλύτερα οργανωμένοι, είχαν δε και την υποστήριξη διαφόρων Διεθνών Ταξιαρχιών. Η μάχη συνεχιζόταν αδυσώπητα. Ο Φράνκο είπε ότι θα προτιμούσε να καταστρέψει τη Μαδρίτη ολοκληρωτικά, παρά να την αφήσει στους μαρξιστές. Γερμανικά ναζιστικά στρατεύματα της Λεγεώνας Κόνδωρ σχεδίαζαν να πυρπολήσουν την πόλη, από την πρώτη ως την τελευταία συνοικία. Από τις 16 Νοέμβρη και μετά, η Μαδρίτη βομβαρδιζόταν μέρα-νύχτα από Γερμανικά αεροπλάνα. Μέσα σε τρεις νύχτες σκοτώθηκαν από τις Βόμβες πάνω από 1000 άνθρωποι. Επιπλέον, η Μαδρίτη αποκόπηκε τελείως από την υπόλοιπη Ισπανία. Σ' αυτή την απελπιστική κατάσταση κρίσης, ο Ντουρρούτι αποφάσισε ν' αποσύρει από το μέτωπο της Αραγονίας 4000 μέλη της Ταξιαρχίας του, προκειμένου να σπεύσει σε βοήθεια της Μαδρίτης. Η άφιξη του αναπτέρωσε φοβερά το ηθικό των πολιορκημένων κατοίκων της πόλης. Έσωσε την Μαδρίτη, τουλάχιστον για κάποιο χρονικό διάστημα. Όμως, στις 20 Νοέμβρη, καθώς έβγαινε από ένα αυτοκίνητο, μια αδέσποτη σφαίρα τον έπληξε στο πίσω μέρος του κεφαλιού, σκοτώνοντας τον ακαριαία. Στις 22 Νοέμβρη η σωρός του μεταφέρθηκε στην Βαρκελώνη, συνοδευόμενη από μερικούς στενούς του φίλους. Εκτέθηκε σε λαϊκό προσκύνημα μέχρι την επόμενη μέρα. Χιλιάδες άνθρωποι πέρασαν δίπλα από το ανοικτό φέρετρο. Ο Κάριλ περιγράφει την κηδεία ως εξής: "Είχε ορισθεί για τις 1π.μ. όμως ήταν αδύνατο να μπει στην οδό Λαγετάνα, πολλές ώρες νωρίτερα- Απ' όλες τις μεριές, κατέφθαναν ομάδες ανθρώπων με σημαίες γεμάτοι θλίψη και οργή. Όλη η Βαρκελώνη βρισκόταν στους δρόμους για να αποτίσει τον ύστατο φόρο τιμής στον ήρωα της. Οι λέξεις "θα πάρουμε εκδίκηση γι' αυτόν", επαναλαμβάνονταν συνέχεια. Όταν οι σύντροφοι του Ντουρρούτι μετέφεραν στους ώμους τους το φέρετρο του, τεράστια πλήθη είχαν συγκεντρωθεί στην πλατεία, έξω από το κτίριο της Περιφερειακής Επιτροπής της CNT. Τους συνόδευαν ένοπλοι πολιτοφύλακες. Η μπάντα έπαιζε τον αναρχικό "ύμνο", "Τα Παιδιά του Λαού". Δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι ύψωσαν τις γροθιές τους εν είδει χαιρετισμού". Φυσικά, παρεβρίσκοντο πολλές σημαντικές προσωπικότητες και μεταξύ αυτών ο "αναρχικός" Υπουργός Δικαιοσύνης Γκαρθία Ολιβέρ και ο ρώσος σύμβουλος, που δήλωσε ότι ήταν βαθιά συγκινημένος! Την κηδεία του Ντουρρούτι παρακολούθησαν πάνω από 500.000 άνθρωποι. Χιλιάδες μαύρες και μαυροκόκκινες σημαίες ανέμιζαν εκείνη την ημέρα σ' ολόκληρη την Βαρκελώνη.

Τι είδους άνθρωπος ήταν ο Ντουρρούτι:

Ο Μπρέναν λέει ότι τόσο ο Ασκάσο όσο και ο Ντουρρούτι ήταν φανατικοί οι οποίοι, με τα τολμηρά τους κατορθώματα, έγιναν ήρωες του προλεταριάτου- ήταν οι "άγιοι της αναρχικής υπόθεσης", δείχνοντας τον δρόμο με το παράδειγμα τους. Ο Τόμος λέει ότι για μερικούς, ο Ντουρρούτι ήταν "ληστής", "φονιάς" και "ταραχοποιός", ενώ για άλλους ανιδιοτελής ήρωας, μ' ένα υπέροχο, εύστροφο μυαλό που επισκίαζε όλους τους άλλους, ένας άνθρωπος που χαμογελούσε σαν παιδί και έκλαιγε μπροστά στην ανθρώπινη τραγωδία. Ο Τζώρτζ Γούντκοκ τον αποκαλεί, "ο περίφημος αντάρτης ηγέτης" και ιδεαλιστής. Ο Βέρνον Ρίτσαρντς τον αναφέρει, επίσης, ως αντάρτη "ηγέτη", όχι όμως του είδους εκείνου που "καθοδηγεί" τις μάζες.

Η Φεδερίκα Μοντσένου είπε ότι ο Ντουρρούτι ήταν καλός άνθρωπος με "ηράκλειο σώμα και μάτια παιδιού σ' ένα αγριωπό πρόσωπο". Ήταν ένας άνθρωπος του λαού που δεν ασκούσε επιβολή στους άλλους. Ο Λιμπέρτο Καγιέιας έχει μιλήσει για τον ηρωισμό, την καρτερικότητα και την αφοσίωση του. "Πάνω απ' όλα, ο Ντουρρούτι ήταν ένας αναρχικός προλετάριος", που διαπλάστηκε με τις διδασκαλίες του Ανσέλμο Λορένθο. Ο Ντουρρούτι, είπε, ήταν ένας προπαγανδιστής που προτιμούσε τα απλά και ξεκάθαρα λόγια και επέμενε πάντα ως προς αυτό. Όταν μιλούσε από την εξέδρα, το ακροατήριο καταλάβαινε πολύ καλά τι έλεγε και όπως ο Μάχνο, ήταν συχνά ντροπαλός. Η Έμμα Γκόλντμαν, όταν τον συνάντησε κατά τη διάρκεια των μαχών, είπε ότι έμοιαζε με "αυθεντικό μελίσι που σφύζει από δραστηριότητα".

Η Ταξιαρχία Ντουρρούτι, όπως και ο αντάρτικος στρατός του Μάχνο, είχε καθαρά πληβειακό χαρακτήρα. Ένας σύντροφος το» έγραψε για την Ταξιαρχία: "Η Ταξιαρχία δεν είναι οργανωμένη ούτε στρατιωτικά ούτε γραφειοκρατικά. Αναπτύχθηκε οργανικά. Είναι ένα επαναστατικό κοινωνικό κίνημα. Αντιπροσωπεύουμε μια ένωση καταπιεζόμενων προλεταρίων που αγωνίζονται για την ελευθερία όλων. Η Ταξιαρχία είναι έργο του Ντουρρούτι, ο οποίος προσδιόρισε το πνεύμα της και υπεράσπισε τις ελευθεριακές της αρχές μέχρι την τελευταία του πνοή. Βάση της Ταξιαρχίας είναι η εθελούσια αυτοπειθαρχία και ο σκοπός της δράσης της δεν είναι άλλος από τον ελευθεριακό κομμουνισμό"

Ο Ντουρρούτι είχε πει κάποτε για τον εαυτό του στην Έμμα Γκόλντμαν «ήμουν αναρχικός σε όλη μου την ζωή .Ελπίζω ότι είμαι και τώρα. Θα το θεωρούσα πράγματι πολύ θλιβερό να γινόμουν στρατηγός και να εξουσιάζω ανθρώπους με στρατιωτική πυγμή.....Πιστεύω όπως πάντα στην ελευθέρια που στηρίζεται στην αίσθηση ευθύνης. Θεωρώ την πειθαρχία απαραίτητη αλλά θα πρέπει να είναι αυτοπειθαρχία, εμπνεόμενη από ένα κοινό σκοπό και ένα ισχυρό αίσθημα συντροφικότητας»

Από: [PETER NEWELL](#) μέσω του [vrahokipos](#)